

Joanna Kociuba

Jarosław, woj. przemyskie. Stanowisko - Opactwo benedyktynek

Informator Archeologiczny : badania 16, 333-334

1982

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Groby różniły się budową. W pierwszym z nich popielnica stała w jasnym piasku przykryta płytą. Tuż przy popielnicy odsłonięto ślady dwóch kołków, które być może służyły do podtrzymania płyty. W odległości około 1 m od popielnicy stały przystawki grobowe: misa i dwa czerpaki. Grób następny mieścił trzy zniszczone popielnice ustawione pośród bruku kamiennego. Trzeci grób zawierał jedną popielnicę obwarowaną pięcioma warstwami kamieni, tworzącymi kurhan, na powierzchni zniwelowany i przykryty warstwą orną. Obok kurhanu znaleziono misę oraz fragmenty innych naczyń. Ostatni grób - bardzo zniszczony, jednopopielnicowy, posiadał szczątkową obudowę kamienną dna.

Sezon badawczy 1981 - to skoncentrowanie badań na obszarze wystąpienia dwóch wieńców.

Wieniec I - mniejszy, otoczony był szeregiem kamieni tylko od południowego-zachodu. Od północy i wschodu kamienie mogły być przemieszczone lub usunięte w czasie orki. W kolisku wieńca I, w północnej jego części, na głębokości około 30 cm zlokalizowano przebadany w 1979 r. obszar pogorzelska drewnianej budowli o podstawie około 5 x 5 m. W miejscu tym, na powierzchni i w warstwie spalenizny znaleziono - oprócz kamieni - wiele dużych fragmentów polepy z odciskami konstrukcji drewnianych. Polepa służyła więc jako spoiwo i materiał uszczelniający ściany, zbudowane z okrągłych bali. Dach budowli przypuszczalnie wystający poza obręb budynku wspierał się na słupach wkopanych w jasny piasek i umocnionych gliną. Podłogę tworzyła warstwa gliny i przypuszczalnie kamieni, których przemieszczanie się w czasie orki utrudniało interpretację. Obiekt ten w 1979 r. mylnie zinterpretowano jako ustrynę.

We wschodniej części kolista zlokalizowano również dziecięcy grób popielnicowy, który złożono w jamie wypełnionej warstwą spalenizny.

Na obrzeżu wieńca znaleziono również szczękę zwierzęcą. W południowo-wschodniej części odsłonięto ślady bruku.

W wieńcu II zdjęto warstwę orną z dwóch ćwiartek. Przy odsłanianiu stwierdzono duże braki w układzie kamieni ograniczających kolisko od południowego wschodu i północnego wschodu.

JAROSŁAW
woj.przemyskie
Stanowisko - Opactwo benedyktynek

Muzeum w Jarosławiu

Badania prowadziła mgr Joanna Kociuba. Finansował WKZ w Przemyślu. Trzeci sezon badań. Osada kultury przeworskiej z późnego okresu rzymskiego; wczesne średniowiecze XII-XIII w.

Stanowisko położone na wyniesieniu lessowym, w pobliżu starego koryta Sanu na terenie byłego opactwa benedyktynek.

Prace, będące kontynuacją wcześniejszych badań z lat 1961 i 1966 miały na celu potwierdzenie śladów osadnictwa wczesnośredniowiecznego na tym terenie. Wykopy sondażowe o łącznej powierzchni 20 m² założono od strony północno-wschodniej i wschodniej, po zewnętrznej stronie murów klasztornych.

W wykopie I przylegającym do baszty, w warstwie czarnej ziemi o miąższości około 70 cm wystąpiły fragmenty ceramiki średniowiecznej, fragmenty ceramiki siwej, naczyń zasobowych, naczyń lepionych ręcznie. Znalaziono także przęślik oraz fibułę zaliczaną do VI grupy Almgrena. Odsłonięto ponadto część jamy, której górna część została uszkodzona przy budowie baszty. Wypełnisko jej stanowiła szara ziemia, na dnie zalegały bryłki polepy, kości zwierzęce i fragmenty naczynia dwustozkowanego lepionego ręcznie.

W wykopie II, założonym na krawędzi skarpy, w warstwie bardzo czarnej ziemi o miąższości 100-120 cm, wystąpiły fragmenty ceramiki średniowiecznej, fragmenty ceramiki siwej, naczyń zasobowych i lepionych ręcznie.

Badania będą kontynuowane.

MOKRE, gm. Zamość
woj. zamojskie
Stanowisko 1

Archeologiczny Ośrodek
Badawczo-Konserwatorski
w Lublinie

Badania prowadził mgr Andrzej Kutrowski przy współudziale mgr mgr Leszka Gajewskiego, Andrzeja Urbanieckiego, Włodzimierza Zielińskiego i Wandy Kozak-Zychmanowej oraz studentów archeologii UMCS. Finansowało Biuro Dokumentacji Zabytków w Zamościu. Pierwszy sezon badań. Ślady osadnictwa epoki kamienia, epoki brązu i wczesnej epoki żelaza oraz cmentarzysko ciałopalne początków średniowiecza.

Stanowisko 1 usytuowane jest na łagodnym, silnie wypłaszczonej stoku o wystawie południowej, podniesionym parę metrów nad poziom zalewowy doliny strumienia bez nazwy, uchodzącego w odległości około 1,5-2 km na północny wschód do rzeki Topornicy.

Według opowiadań miejscowej ludności jeszcze w czwartym dziesiątku lat bieżącego stulecia miano odkryć w nasypie jednego z kilkunastu istniejących tu kopców "topór z kości skoniowej". W latach 1940-1943 zniszczona została zachodnia krawędź stanowiska przy budowie drogi z